

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ενδεικτικές Δραστηριότητες: Μέση Εκπαίδευση

Σημαντικά Σημεία για Εκπαιδευτικό

- Αν κάποιο παιδί δεν θέλει να εκφράσει άποψη κατά τη διάρκεια των δραστηριοτήτων, αυτό γίνεται αποδεκτό.
- Αποφύγετε λεπτομέρειες ή τρομακτικά παραδείγματα.
- Τονίστε τη δύναμη της φωνής του παιδιού: να μιλά, να ζητά βοήθεια.
- Αν κάποιο παιδί προσπαθήσει στην ολομέλεια να μοιραστεί μια προσωπική του ιστορία, ενημερώστε το ότι θέλετε να ακούσετε την ιστορία του γι' αυτό και θα του αφιερώσετε προσωπικό χρόνο. Αποφύγετε να ακουστεί η ιστορία του παιδιού στην ολομέλεια, ακόμα και αν είχε θετική έκβαση.
- Αν κάποιο παιδί εκμυστηρευτεί κάτι ανησυχητικό, μην υποσχεθείτε μυστικότητα – και προβείτε στις απαραίτητες ενέργειες σύμφωνα με το πρωτόκολλο (βλ. «Εγχειρίδιο εκπαιδευτικού για αναγνώριση και διαχείριση περιστατικών σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών» του ΥΠΑΝ, Εγκύκλιος με αρ. γπρ16619).

Δραστηριότητα «Δίκτυο Ασφαλείας»

Διάρκεια: 15 λεπτά

Στόχος: Τα παιδιά να αναγνωρίζουν καταστάσεις στις οποίες μπορεί να επέλθει ένα παιδί και τρόπους αντίδρασης.

Υλικά: Βίντεο εκστρατείας (<https://youtu.be/r1s-7kB29bw>), ένα χαρτί για κάθε παιδί

Πορεία Δραστηριότητας:

- Τα παιδιά παρακολουθούν το βίντεο της εκστρατείας #20ΓιαΣένα.
- Όταν το βίντεο τελειώσει ο/η εκπαιδευτικός εξηγεί ότι «Ο καθένας μας έχει ένα προσωπικό Δίκτυο Ασφαλείας: ανθρώπους και υπηρεσίες που μπορούμε να εμπιστευτούμε όταν κάτι μας μπερδεύει, μας πιέζει ή μας κάνει να νιώθουμε ανασφάλεια — μέσα στο σπίτι, στο σχολείο, στις φιλίες, στις σχέσεις ή online.» Τονίζεται ότι:
 - ο το δίκτυο είναι προσωπικό,
 - ο δεν χρειάζεται όλοι να εμπιστευόμαστε τα ίδια άτομα,
 - ο το δίκτυο αλλάζει στην πορεία της ζωής μας.
- Κάθε παιδί παίρνει έναν κύκλο χωρισμένο σε 3 ζώνες (μπορεί να δοθεί ή να το σχεδιάσουν οι ίδιοι). Σε αυτόν τα παιδιά γράφουν ή σημειώνουν τουλάχιστον 1-2 επιλογές ανά ζώνη, ό,τι εκείνα θεωρούν ασφαλές.

- ο Ζώνη 1 – Άμεσοι άνθρωποι εμπιστοσύνης (π.χ. γονείς, φροντιστές, θεία/θείος, στενοί φίλοι, σύντροφος κ.ά.)
- ο Ζώνη 2 – Θεσμικοί ενήλικες (π.χ. καθηγητής/τρια που εμπιστεύονται, σχολικός ψυχολόγος, προπονητής, υπεύθυνος ομάδας/ομίλου, κ.ά.)
- ο Ζώνη 3 – Αξιόπιστες υπηρεσίες και πηγές (π.χ. 1466/116111, CyberSafety 1480, Γραμμές στήριξης, Αστυνομία, Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας κ.ά.)
- Προαιρετική παρουσίαση από παιδιά: Ο/Η εκπαιδευτικός ζητά να γίνουν παρατηρήσεις όπως: «Τι διαφορές βλέπουμε στα δίκτυα;», «Υπάρχει κάτι κοινό που εμφανίζεται συχνά;» «Πόσο διαφορετικά μπορεί να νιώθει ο καθένας με διαφορετικούς ανθρώπους;»
- Ο/Η εκπαιδευτικός δίνει σε απλή κατανοητή γλώσσα κάποια βασικά μηνύματα:
 - ο Είναι ΟΚ να μην εμπιστευόμαστε άτομα που “κανονικά” θα έπρεπε. Η συγγένεια ή η θέση δεν εγγυώνται πάντα σωστή συμπεριφορά.
 - ο Αν κάποιος σου ζητήσει μυστικότητα για κάτι που σε αγχώνει ή σε μπερδεύει, αυτό είναι προειδοποιητικό σημάδι. Μυστικά που σε βαραίνουν, δεν είναι μυστικά που πρέπει να κρατήσεις.
 - ο Πάντα υπάρχει κάποιος τρίτος που μπορεί να βοηθήσει — ακόμη κι αν το πρώτο πρόσωπο που εμπιστεύτηκες δεν μπόρεσε. Το δίκτυό σου έχει *εναλλακτικές*. Ποτέ δεν εξαρτάσαι από ένα μόνο άτομο.
- Ζητείται από τους εφήβους να γράψουν μια φράση-δέσμευση στο χαρτί: «Όταν κάτι με πιέζει ή με κάνει να νιώθω άσχημα, θα ενημερώνω κάποιον από το Δίκτυο Ασφαλείας μου.» Το χαρτί μένει στα παιδιά, δεν το καταθέτουν.

Δραστηριότητα «Διαδικτυακή Ασφάλεια και Grooming»

Διάρκεια: 10 λεπτά

Στόχος: Τα παιδιά να αναγνωρίζουν σημάδια grooming και να εντοπίζουν τρόπους αντίδρασης.

Υλικά: Σενάρια (pdf 4)

Πορεία Δραστηριότητας:

- Τα παιδιά εργάζονται σε ομάδες. Κάθε ομάδα παίρνει ένα σενάριο και ζητείται να σκεφτούν πώς θα έπρεπε το παιδί να αντιδράσει ώστε να είναι ασφαλές.
- Οι ομάδες παρουσιάζουν την εργασία τους.
- Στην ολομέλεια ζητείται από τα παιδιά να αναφέρουν τρόπους αντίδρασης ώστε να είναι ασφαλή (π.χ. μπλοκάρισμα, αποθήκευση αποδεικτικών στοιχείων, ενημέρωση γονέα/σχολείου/ενήλικα, γραμμή βοήθειας 1466 ή 116111)

Σημείωση για εκπαιδευτικό: τα παιδιά πρέπει να αντιληφθούν ότι είναι σημαντικό να γίνει αναφορά για το περιστατικό σε κάποιον ενήλικα που τα ίδια εμπιστεύονται, ώστε να μην συμβεί το ίδιο σε ένα άλλο παιδί. Είναι σημαντικό να τονιστεί στα παιδιά ότι αν ζητήσουν βοήθεια από κάποιο ενήλικο άτομο και δεν την λάβουν, τότε θα πρέπει να ζητήσουν βοήθεια από άλλο άτομο.